

fulgte en Del Vandvogne. Bagefter søgte næsten hele Befolkningen ned til Brandstedet af Nysgerrighed. Flokkevis gik de gennem Skoven med Lygter.

Før de naaede derved, var den hele Længe et bragende og knitrende Baal. Ogsaa et Svinehus var der gaaet Ild i. Vinden var vesten og bar over mod den høje, straataækkede Lade paa den anden Side af Gaardspladsen. Af den Grund var Avlsgaarden i sin Helhed truet.

Tværs over Pladsen laa Mejeriet, der foreløbig var mest udsat. Den lave Bygning var kun skilt fra den brændende Stald ved et Gænge. Fik Ilden fat her, stod Laden ikke til at redde. Trods Afstanden og den gamle Borggrav vilde da heller ikke Hovedbygningen være helt udenfor Fare paa Grund af de mange Stilladser, som for Tiden omgav den.

Alle Bestræbelser blev derfor sat ind paa at redde Mejeriet. Ved den Ende af Huset, der vendte mod Branden, var der slaaet Sejl over Spaantaget, og oppe paa Tagryggen sad en Mand med en Sprøjteslange for stadig at holde Sejlene vaade. Det dampede af dem i den frygtelige Hede. Hvert Øjeblik raabte Manden paa mere Vand.

Der var nu kommen Sprøjter ogsaa fra andre af de omliggende Byer, desuden et Par Politimænd, Brandfogeder og andre af den Slags Folk, hvis Skæbne det er at sprede Forvirring om sig. Flere hundrede